

CLARINET

PERIÒDIC INDEPENDENT — I DECENT PER LA JOVENT

GALERIA DE MÚSICS
GIRONINS

EN SANTS SAGRERA

15 Cts.

Clarinetades

LES BARQUES DE PEDRET

UNA de les entremeliadures que amb més gust feiem uns quants companys, quan estudiavem en el nostre Institut, era fer *campana* d'alguna classe per a anar a barquejar.

Encara apar que m'hi trobo. Quina barrila hi feiem, batualisto!

Baixavem per aquells barris corrent com uns esperitats, amb el llibre sota el braç... i atravesant la plaça de Sant Pere, arribavem a Pedret i ficant-nos en una d'aquelles cases de l'Aigua Picant, demanavem una o dues barques. Sortia una dona i ens acompanyava fins al riu diguent aquelles «màximes» que les sabiem de memòria: *Tingueu enteniment; no aneu gaire avall, que hi ha un xuclador...*

I corriem cap a la barca; saltavem dins; armavem els remes i lliscavem pel riu amb la mirada indecisa.

Nosaltres, els tripulants, ens creïem qui sap el què, bogant sense ordre ni res, amb una remullada de tant en tant degut a la trassa dels «mariners» espontanis. Cada cop de rem, creïem haver fet una heroicitat; cada pam recorregut, un perill salvat...

Fins semblava sentíem una flaire de peix, com la dels botes que hi ha en les plages dels pobles de marina.

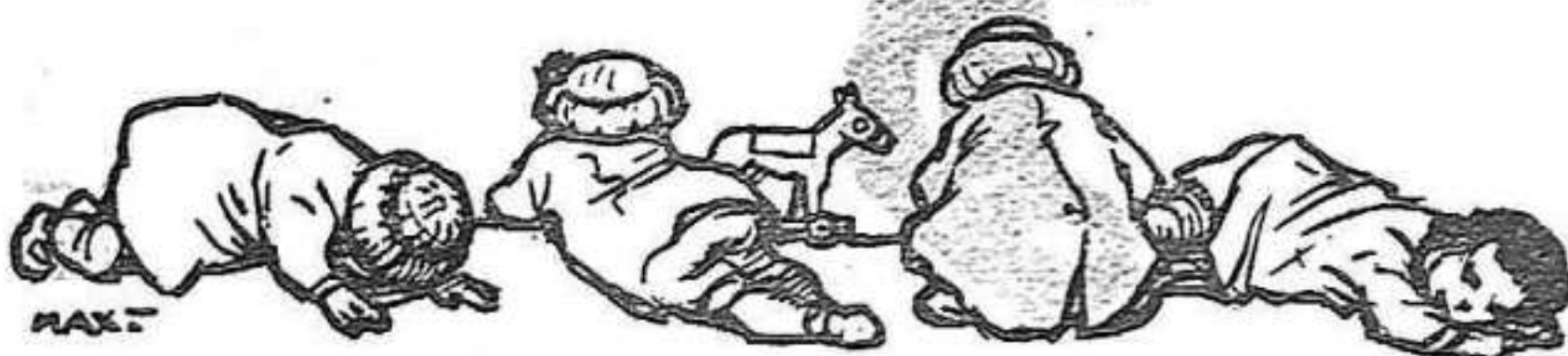
I quan tripulavem aquella barca que hi ha timó, quan jo m'encarregava de regir-lo, ho feia convençut de que salvava a la barqueta de topar contra les «seques».

Pobres barques! Velles com són, han d'aguantar les inclemències del temps. Corcades i recremades pels raigs de sol, sofreixen amb paciència aquella vida.

A vegades encara me vénen ganes de tornar-hi... però no'm sento «mariner» puix no trobaria amics per anar-hi i per explicar les *proeses* que hi feiem.

Per a fruitar la vida de les barques de Pedret, s'hi ha d'anar fent campana d'estudi...

GERIÓ

Les nostres converses

L dia era clar. Eren les dugues de la tarda. En el cel pur com una patena no hi havia ni un núvol per medicina. L'aire quiet i el sol calent.

Semblava un jorn estiuenc i no obstant era d'hivern.

Jo vaig decidir fer una visita a l'àngel que hi ha al bell cim del campanar de la Catedral.

En efecte, vaig arribar al lloc alt del senyor *angel* i varem començar parlant com si fossim amics de quatre dies.

¿...?

Que Déu m'el guardi.

¿...?

No senyor. Aquí dalt, no sofreixo. Estic encantat del cel i passo la vida contemplant llur bellesa.

¿...?

L'han enganyat. Jo no he rebut mai cap bala. Tinc la testa aixís, perquè...

¿...?

No m'ho faci dir. Potser vostè se'n faria creus i tampoc ho creuria.

¿...?

Girona, no m'ha fet res. Si alguna cosa m'entristeix és perquè no puc veure a la ciutat meua. Jo soc un àngel gironí.

¿...?

Ja li he dit. No puc fer-hi més. Si mirés avall, m'exposo a...

¿...?

No és secret, ni molt menys.

¿...?

Home, vostè és redactor del CLAR I NET?

Ja estic més satisfet. La Revista aquesta la vull perquè dona palica al rui i al que viu a costes de la gent tonta.

Abrassim, Sr. Clarí, abressim! Vostè és un home com no n'hi ha.

Tots els redactors del periòdic aquest, es mereixen un monument que arribi fins aquí dalt ont visc jo.

¿...?

No hi ha de què.

¿..?

Si home, a vostè li diré perquè és vostè, puix és *clar i net*.

Doncs bé. Fa cosa de pocs anys, varen anunciar-me la visita de dos homes.

Abans de que ells vinguessin, ja sabia el mo-

tiu que'ls hi feu pujar les escales del campanar que m'aguanta. Venien a comprar el meu vot, doncs un d'aquests senyors, era candidat a diputat a Corts. Suposo ja els coneixerà. Eren *Don Dalmacio* i Font i Fargas.

Jo, com no desprecio a ningú, vaig fer dir per un campaner a dits senyors que jo admetia la visita, però que no'm parlessin de comprar el vot.

Els, que eren aquí sota ont hi ha la campana dels *quarts*, varen pujar fins aquí dalt.

Aixís que'ls vaig veure, una ventada se'ls hi va endur el barret, que'l tenien ple de candidatures i de bitllets de...

Però jo, Sr. Clari, els vaig trobar tan... no sé com dir-li, que vaig tombar el cap enlaire...

I aixís m'he quedat. Prefereixo viure aixís a exposar-me veure-fatxes tan descomunals.

¿...?

Sí, senyor. Des de l'any 1808 ningú m'ha vist mirar en cap altre lloc que'l que miro ara.

Però això no vol dir que una bala m'hagi torçat la testa. Això és una butllofa.

¿...?

Ara li diré:

A mi m'agrada fer broma, i des de l'any 8, per divertir-me, vaig fer una criaturada: quan algú em mirava, jo, catacruc!, cap enlaire. Però quan ningú em mirava, jo disfrutava dirigint mon esguard vers la meva Girona.

Per això la gent, quan de la *noche a la mañana* me veien sempre aixís, va dir: Els francesos li han torçat la testa!» I jo, riu que riu...

Però ara, ara no. Mai, Sr. Clari. Mai miro en baix. Temo veure al Font i Fargas o al *Dalmacio*.

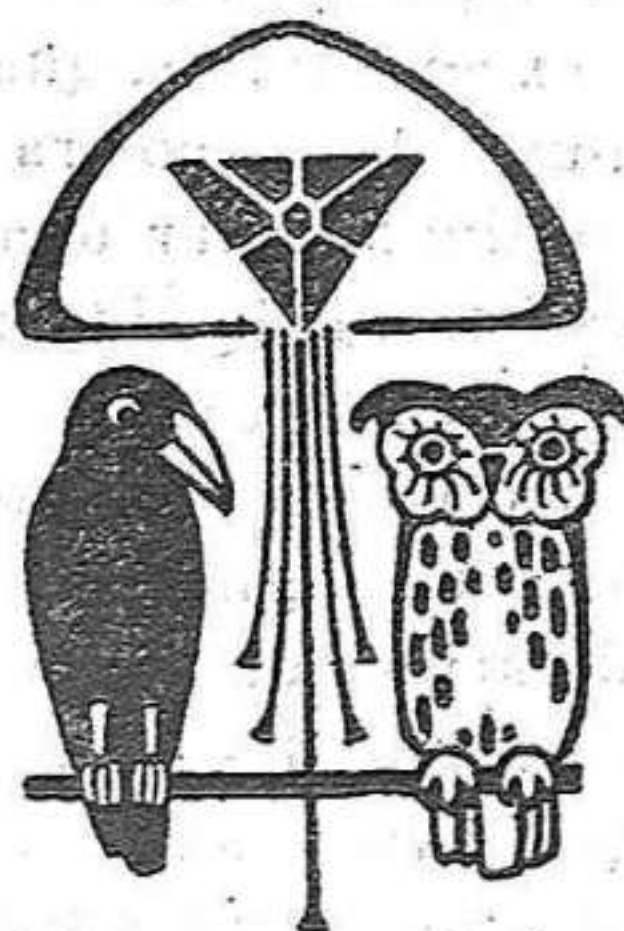
¿...?

Ja se'n va? Bé, saludi a tots els seus company. I no faci cas que no li hagi donat la cara. Posis en el meu lloc i veurà com no val a rebre sustos, doncs hi ha perill de caure...

¿...?

Por, no. Fàstic me fan. Vull dir que hi ha perill de caure en basca.

CLARÍ

A NOSTRES LLEGIDORS

Fins avui, estavem completament convençuts resistiríem la puja dels materials d'impremta, doncs l'éxit obtingut per aquesta Revista, jamai l'havíem somniat i la popularitat que hem assolit ens encoratja i ennardeix per a seguir treballant.

Peró... el preu del paper està a altures inaccessibles...

Hem calculat i hem vist que si continuavem com fins avui, ens endeutariem fins a la nou del coll; però nosaltres no podem fer com certes «editorials».

Per això ens hem vist obligats a pujar el preu de cada exemplar a quinze céntims.

Creiem que'ls que fins ara ens han afavorit comprant per 10 céntims un CLAR I NET, seguiran fent-ho per 5 céntims més cada quinze dies.

Per la bona marxa del nostre periòdic, feu aquest petit sacrifici!

Penseu que CLAR I NET és un article de primera necessitat!!

La campanya que fem a Girona, és pel bé d'ella! Mercés, volguts «clarinetistes», per endavant!

Les beates d'ofici

ES veureu ja de bon mati passar pels nostres carrers, en direcció a un temple. Fan cara de son, van poc a poc i cap-baixes, sèries i amb una cara que no desdiu, del conjunt ròneg-artístic dels carrers de la nostra ciutat. Tenen els nostres carrers les cases arrugades i clivellades com les cares d'elles, les quals tenen qualche pelot tísic a la cara, recargolat per les gelades de l'hivern.

Oïxen missa, diuen el rosari, visiten a Sant Antoni, Sant Josep, Sant Pere, Sant Joan, la Mare de Déu de la Mercè, dels Angels, dels Dolors, de l'Esperança, i dels Desesperats, i si no s'entretenen més, és perquè no hi ha cap més altar. La devoció que gasten és gran, mes això no les priva d'espiar a les seves companyes de escrúpol i de retallar als *preberes* que'ls hi són gota simpàtics.

Jo en conec una que visita tots els altars del temple preferit, menys un, perquè al Sant que hi ha (el que no vull nomenar) cada jorn li demanava que li deparés un bon casament, i com ell no se l'escoltés per *mort* de fer a un home infeliç, ella li agafà certa tírria, i amb l'escusa de que feia un xic de mala cara passava de llarg

tot dient baix-baixet «per Vós, ingrati, res». Ella contà el fet a les altres escrupuloses i la passa fou general, totes les beates passaven de llarg. I el bon Sant devia pensar tot satisfet:—Si això és guerra, mai vingui pau.

Salut, beates enfarinades, que reseu contemplant amb certa delícia els daurats frisos, que resseguiu amb distracció les motlures de l'altar, i que tot passant el rosari desgraneu una *Ave Maria* i una xafarderia. Salut, beates, que sens temor d'equivocar-vos, sabeu portar les entrades i sortides de les *parroquianes*, les que entre vosaltres comenteu amb certa dolçor o agror (segons) les festes del rector, del vicari, del sagristà ..

BERNAT

Lo que són les coses!

Avui fa quinze dies vàrem anar a veure «El Rayo» (pagant com els bons, que consti!)

I... per què dir mentides!... la companyia no'ns va satisfer.

Sols una actriu, ens va cridar l'atenció. Aquella jove romàntica... enamorada d'un pastor.

Aquelles paraules que digué, feien per nosaltres.

Aquesta Redacció també està enamorada, però ningú la comprèn. Ens diuen boigs perquè no'ns entenem. Sols les flors, d'aquell jardinet que hi ha al carrer del Carme; sols les aigües pulcres de l'Onyar; sols els ocells que reflen en els arbres de la Rambla .. ens comprenen i estan al tanto de les nostres estimacions.

Aquell «*como yo*» tan dolç que deies en el pastor aquell, trobava ressó en el cor d'aquesta Redacció que tan pot esser un Bernat, un Xeringa, com un Manel de les Casilles.

A una Pilar de Santa Clara li manca un riç en la llur cabellera.

Aont serà?

L'Andreu, aquell xicot de Banyoles qui fa la feina en un magatzem del barri del Carril, vos podria informar cada dia del preu de tota classe de peix, doncs està engrescadíssim amb la gentil Paquita que viu al costat de les Peixeteries, la que segons tenim entés, està *algo* xifladeta amb el nomenat jove.

Res, l'un portarà el peix i l'altre l'arròs. La cosa no estaria malament en el temps d'ara.

EN el taller de modistes de Rambla de Mossèn Verdaguer, hi ha un balcó que sempre en surten mirades de les aixerides cosidores.

Quan passa un *enterro* surten unes quantes al balcó per a encisar an els joves.

Però... els jovincels quan passen per davant de l'esmentat taller, ja no s'hi veuen... puix aquell *angellet* de la Maria que refila sobre la «Caja de...» i una Amanda els han allumat.

Nosaltres, si fossim de les modistes, fariem *huelga* fins que la mestressa del taller volgués llogar un pis més cap al Pont de Pedra.

LA Caterina, ha sigut injusta amb nosaltres.

Ella, junt amb la seva amiga, aquella rossa que du *jersey* vermell, llegien dies passats aquesta Revista en el Cine, aprofitant els ratos que'l saló era clar.

Un jove, un *sargento*, qui estava al radera d'elles, els hi preguntà si CLAR I NET parlava d'elles.

—No—respongueren—no se'n recorden de nosaltres!

Oh, Caterina de Torroella. No és cert lo que tu i la teva companya diguéreu. Nosaltres recordem a totes les belleses. Nosaltres vos teníem apuntades en la llista de les donzelles «inèdites».

I quan hem despatxat els assumptes amb els nostres espies, un d'ells ens ha dit lo que hem escrit.

Vosaltres direu si lo dit és cert o fals.

SI Homero o Virgili ressucités, hi havessin passejat de set a vuit en les nostres Voltes durant l'última quinzena, tu, oh bella Pilar, haguessis sobrat per a esser causa d'un poema digne de l'immortalitat perquè la teva formosor, ens ha recordat les verges de Grècia cantades pels poetes; perquè tu has aparegut en nostra ciutat, com Driada, entre l'enigma dels boscos... tu, no ets una criatura com les demés, ets una estadanta de l'Aonio, desconeguda fins ara... ets la musa de les visions incompreses, de l'amor ambrosiàc, que alimenta al cor dels enamorats.

Ai, bella Pilar, si sabessis la magnitud de la dolor que punyeix el cor nostre, pensant que'ns has de deixar, voldries viure sempre amb nosaltres.

Castelló d'Ampúries, ja en té prou essent la teva pàtria... i Girona es saciaria si pogués hostatjar-te.

LA Carmeta, aquella nina aficionada pel que's veu a les excentricitats, que viu en un rioler poblet no molt lluny de la nostra immortal ciutat, sembla que ha acordat adoptar una actitud d'escepticisme davant els fets que la vida li ofrena talment com en una cinta cinematogràfica i com que'ls fets en que ella ha actuat com a protagonista són tan extraordinaris que foren dignes de figurar entre els «Contes extraordinaris» d'un autor sobradament conegut, és que vàries vegades havíem siguts temptats de relatar-los: per fi avui ens hi decidim.

Es la Carmeta aquella angelical criatura (hi ha

àngels bons i àngels dolents) que després de mantenir relacions amoroses durant varis mesos amb un popular i alhora simpàtic constructor de «cases» fill d'Amer, s'enamorà d'un jove no menys simpàtic del seu poble amb el que's coneixien des de petits. Així les coses, es comprèn que la Carmeta enviés una furiosa «declaració de guerra» al *novio d'abans* o sia al *ex-novio*. Però heu's-aquí que al cap d'un temps va rompre les relacions amb el que ja fou de d'aleshores el seu *ex-novio* després de cantar durant una tarda entera el «Mi Luis» i el *ex-novio* constructor de cases passa a adquirir altra volta la qualitat de veritable *novio* i l'altre queda relegat a la categoria d'«Ex». Aquesta mena de joc ha durat llarg temps amb alternatives variables per a quiscun dels dos beligerants. I si no menteixen els informes del nostre servei detectivesc, fins hi intervingué un anell de prometatge... que no cal dir era el *talismán del amor*.

Doncs bé, aquella monumental, colossal i espataarrant dameta a la que no volem qualificar d'hermosa per a no ferir sa modèstia, diu que vol posar fi digne a l'aplec de ses innúmeres gestes, amb una feta més piramidal encara que les anteriors, que consistirà en retirar-se a l'«ostracismo».

Nosaltres li aconsellaríem que fugís del matrimoni com del mal esperit, ja que així al juí de moltes companyes del sexe feble condemnades perpètuament a vestir sants, arribaria potser al pinacle de la glòria, l'esmentada filla d'Eva.

Veritat que aquesta nimfa és d'una considerable «altura» que no dubtem haurà augmentat després dels fets de marres.

HA arribat a nostres mans el següent escrit, per a publicar-lo:

«An aquella hermosa nina que viu en el carrer de la Neu i que's diu Quimeta, li dono les més afectuoses mercès per lo bé que s'ha portat amb mi, junt amb aquella Pilar de Pedret.»

Naturalment els llegidors no sabran de que va. Resulta que l'autor de l'escrit va rebre moltes carabasses de les xiquetes de referència, en el ball del «Nou Club».

Ja veu Quimeta, lo que són els *poetes*. I vostè Pilar vagi amb cuidado, doncs en el paper que hem rebut, diu que la vigilarà per fer-la sortir al CLAR I NET.

HISTÒRIC.

Dugues bellíssimes normalistes, parlaven del següent modo:

—Què ho fa que diguin orgullosos a nosaltres, les normalistes?

—Com que mai dius res a ningú!

—Qui jo?

—Sí, i menys tractant amb els normalistes.

—Bé, amb aquests no'ls hi diré mai res, doncs d'ençà que s'han deixat posar la llufa per aquell troç de farmacèutic, amb això de *los ideales*...

Molt bé, si senyora! Aquesta gentil nina, des de avui li concedim la medalla d'or de nostre Redacció!

AVUI publiquem quatre ratlles curtes que *En Ramonet del Carril*, el tremendo Ramonet, ha dedi-

cat a una de les més belles normalistes vinguda de l'Empordà.

Ai, Treseta. Si sabessis com li has *encadenat* el cor a En Ramon!

Si sabessis com li has regirat el caliu del seu cor...

*Si sabessis l'amor com és bonica
si vegessis la llum... d'un cor encés
pam, pam, pam!*

FEIA prop un mes que la teníem fora.

Era anada a Barcelona, aquella Paquita de la plaça de Sant Agustí.

A Barcelona, ont ha conquerit a nombrosos cors joves.

Ella rai, que pot fer ho sense dificultat. Amb aquella gentil bellesa que fa sentir la calor d'amor en el polo glaçat del cor...

AMB un llibre a la mà; llur cabellera destrenada i escumejant per ses espatlles, passeja pel balcó estudiant...

No sabem si és que estudia la lliçó o bé els seus ulls passen a través de les planes del llibre i veuen algú... perquè ja M.ª Tresa, deixeu-la anar...

HEM rebut per correu interior la guspira que copiem seguidament:

«He pogut arreplegar la carta que diu entre altres coses:

Sta. Coloma 18-11-17

Srta, P...: La vi, y me simpatizó: No sabe V. mi, queridaísima P... lo mucho que sufro sin V. Verdaderamente es para mi V. lo que el aire para la vida animal. Yo quiero a V. en toda mi alma. ¿Verdad que me quererá mucho?

Las ferias de Gerona, pasaron. Yo asistí, y verdaderamente las he encontrado magníficas porque en ellas vi a V... etc., etc.

Firma un tal Gaspar C...

La carta ve de Santa Coloma i va dirigida a una bella gironina qui no correspon pas molt al pobre Gaspar. Aquest, és un jove grassó »

Fins aquí és lo que diu lo rebut. Hem de dir, que nosaltres no responem de la veritat de la cosa.

L'hem publicada, perquè el cas és molt curiós.

La qüestió, l'hem entregada al quefe dels nostres *detectives*. Si podem esbrinar alguna cosa més, ja en parlarem.

Per ara, nosaltres restem a les fosques i per aquest motiu, no hem cregut prudent acabar de posar el cognom del galant i el nom de la interessada.

L'altre dia un jove adroguer de la Rambla estava fora de la botiga torrant cafè, quan va veure al seu *lucero* Lolita, de la plaça del Marqués de Camps.

El jove es va distreure contemplant-lo i se li va cremar tot el cafè

Cuidado, Siset, que'ls clients no hi tenen pas cap culpa perquè tu estimis a la Lolita.

A QUELLA hermosa, gentil i encisadora Lolita, aquella dameta d'ulls negres que viu en el carrer Nou, fa dies que té enamorat a un simpàtic jove que, sols mirant-la, pert el món de vista. L'altra dia passava aquest jove per aquell taller de modistes de la plaça del Gra, quan ella, adonant-se'n, trucà els vidres per a canviar amb son aimat una d'aquelles mirades que arriben al fons del cor. De totes maneres, encara que segons frase d'un cèlebre «l'amor ho fa fer tot», un altre dia no piqui tan fort, que tament semblava que fessin escallots a un viudo.

I sobres l'assumpte, ens alegrariem que anés endavant.

LA Directora de *Corte* de les germanes Dominiques, diu que va enfadar-se, perquè CLAR I NET s'havia ocupat d'una excursió que les deixebles de dit *Corte* feren a Sant Sebastià, i no permeterà facin cap més sortida.

Sentim que la Directora gastí un gènit tan fort, puix no és just que per nosaltres sigui privat l'esbarjo a unes nenes tan bufones.

Donem paraula de que no parlarem de cap sortida que facin les deixebles de *Corte*.

OH, Carmen que vius al costat del «Puente Gómez», bella nena que tens el posat seriós i que passeges gallarda i majestuosa el teu posat esbelt per les nostres Rambles, siguent l'admiració del nostre jove, qui amb les seves mirades et rendeix culte d'amor a tu, oh bella nena, que portes mel als llavis i punxes als ulls... aquests ulls que ens allumen i amb l'esguard d'ells ens porten a un paradís deliciós i inconegut.

Deixa que des d'aquestes planes et retem nosaltres també un tribut d'admiració, que enamorats de la teva gentilesa, sentim per tu, bella nimfa, qui ens recordes la beutat de les velles deeses paganes...

A UNA NORMALISTA DE LA BISBAL

Què hi fa que'l sol no surti, dolça Tresa,
el sol radiant en mig del cel ben pur,
si el brill del teu esguard ple de bellesa,
apar la llum que arriba de l'atzur.

Què hi fa que no floreixin ja les roses
si tu ets la més bella dels jardins.
Què hi fa que al camp no hi cantin les aloses,
si dius cançons que són de serafins.

Què hi fa que sigui lluny la primavera
si tu ens recordes dies clars de sol;
el teu cabell daurat com blat de l'era,
la teva veu com cant de rossinyol.

En tu hi veig la flaire d'una amor
gentil floreta de sagrada flaire
ets el nostre sol, la vida i la claror
que arriba triomfanta en mig de l'aire.

RAMONET DEL CARRIL

Tatarit-Tataret

LA cèlebre plaça del mercat de bous, ara serà quarter del batalló d'artilleria.

Els comentaris, *huelgan*.

DEL mateix modo que una plaça per a mercat de bous pot tornar-se quarter d'artilleria, un edifici construït per a Escoles d'Arts i Oficis, s'ha tornat Normal de mestres i mestresses.

Tira menut! Nois, noies, carn, peix, sang i fetge amb ceba de porc.

La qüestió és *xafa-ranxo*.

D'aquesta feta, els matrimonis de mestres amb mestresses irà progressant.

Dels *idilis* ens en cuidarem nosaltres.

EL dia 17 del corrent, reberen afectuoses felicitacions, En Joan Gomis Llambias, En Frederic Bassois, l'Associació de Periodistes d'aquesta ciutat i altres *persones* que no recordem.

Euhorabona.

DON Palmacio, segons diuen, tornarà a presentar la seva... candidatura.

Alça petits! Ja riurem.

UN foraster qui visità el *gran* Saló de Sessions del nostre desgraciat Ajuntament, digué:

—Sí que'n deu tenir de quartos aquesta Corporació.

—Molts—li ressongueren—passa de mig milió de pessetes el.. seu deute.

—i..!

L'eloqüentíssim, sapientíssim, patriotíssim, elegantíssim i altres romanços acabats amb *íssim* com grandíssim, D. Eduardo Fernández del Pozo i del Río, volia tornar a presentar-se per a Diputat.

Els republicans de Girona no l'han volgut.

Quina pena, per Girona.

Amb ell, perdem un pare.

A l'obrir *El Gironès* d'aquesta setmana, hem quedat parats quan hem llegit unes lletres grosses que deien *Memòria del Secretari del Centre*.

Però no ha estat res. *A la cuenta* es veu que diu lo que no vol dir.

L'impresió, té fonament, puix creiem que a En Quimet li havés passat algun accident en la seva memòria.

L'orga dels jaumins, l'han elevat a categoria de manubri.

Aquest és més *chulo* que una orga.

Fa més *D. Pancraccio*.

LA Junta de Subsistències, ha taxat amb més o menys acert moltes matèries necessàries per a viure i morir.

Molts han estranyat que no hagin taxat les *cebes*.

EN Ballbé ha dirigit un *manifest* als seus electors. Nosaltres, com a imparcials, no volem discu-

tir la veracitat de dit *paper*, però s'ha descuidat de manifestar un punt.

El de que degut al Sr. Ballbé, hem pogut quedar-nos el gran, el xistós, el catòlic Font i Fargas.

□

COPIEM de *Baix Empordà*:

«Hi ha catòlics de tot l'any

Hi ha catòlics de Quaresma,

Hi ha catòlics de Corpus.

Hi ha catòlics de Sant Antoni dels rucs.»

Això per lo que toca en la generalitat.

A Girona podem afegir:

Hi ha catòlics de la butxaca!

□

EN el carrer del Nord, la brigada municipal, va començar els treballs per a fer-hi una clava-guera.

Però aquest dia, vegérem que desfeien tot lo que havien fet.

No sabem la causa, però... *quasi quasi* que l'ende-vinariem.

Que no? Doncs ara va:

Quasi quasi, que algun regidor de la *majoria* volia anar a viure en algun pis del carrer nomenat i com que no era ben urbanitzat per a tenir tan gran honor, la *majoria* acordà fer-hi una *alcantarilla*. Però el senyor que havia de llogar el pis, se'n va desdir i... ja està dit: terra al clot.

Si no és aquesta la causa, és una de semblant, doncs l'endoquinament de Santa Clara, la Força i la trista canalització de l'Onyar, ens ho han ensenyat.

En *Quasi quasi* té la paraula.

□

EL manubri jaumí, corretteix i augmenta cert fragment del discurs que En Cambó pronuncià últimament a Barcelona.

El fragment que publica el dit diari, parla de enterros.

Ja veuen si ho tenen al cap això dels enterros els pobres jaumins de Girona.

Com que estan difunts!...

□

EL dia de Sant Ildefons al *Círculo Liberal* hi havia bandera, emperò està vist que aquella gent han ja ben acabat les forces, doncs no més pogueren arribar a posar-la fins a mig pal, com a senyal de dol.

No estava pas mal encertat, perquè verdaderament, pobre *Círculo*, si no és mort, ben poc se n'hi falta.

I a propòsit de banderes; vàrem observar també que en el *Círculo Maurist*... sigueren retirades per primera vegada al mateix dia el vespre, cosa que no s'havia fet mai. I es comprèn, perquè com aquell dia era festa a la Normal, tots els *joves idealistas* anaren al *Centro* a fer el «canari», i perquè no sigui dit que fan res més, tregueren les banderes.

Ja és treballar!

□

ULTIMA HORA.

Agència Plantilla, 26, a les 24.

Font i Fargas, presenta candidatura llur, Vilademuls. Derrotà Tia-go o guanyà Kalé.—*Balla bé.*

TAQVIGRAFIA CATALANA I CASTELLANA

Se'n donen lliçons :: Progrés, 7, tercer

DE L'ESTRANGER

SERVEI ESPECIAL DE TELEGRAFIA SENSE FILS

ESTANYOL 13.—L'Elvira i la Joaquina, dugues formoses estanyolenques més gaies que un matí de primavera perfumada, estan rebent nombroses felicitacions dels seus incontables admiradors per l'amor que han demostrat envers la nostra benvolguda llengua catalana; doncs des que aquelles enciseres dames ocupen el càrrec de pavordeses de l'Associació de Filles de Maria, les boniques fulles que reparteixen a l'iglésia en la funció mesal, estan escrites en nostra gloriosa llengua nacional, al revés de lo que havia succeït fins ara de donar-se escrites en una llengua forastera i per lo tant desconeguda de la majoria del poble.

Si fins ara aquelles gentilíssimes nines eren justament proclamades regines de gràcia i formosor; de avui en avant seran model de «catalanes». La nostra més coral enhorabona.

AGÈNCIA RÀDIO

CORRESPONDÈNCIA

J. C. R.—*Rupià*.—Francament: no valen res. I dispen-si la qualificació.

G. C.—*Barcelona*.—Li enviem carta.

Katakruk.—Està admirablement escrit, però... no podem publicar res que parli de política. Som imparcials.

Lo que'ns diu dels jaumins de Girona, està clayat!

Fac-simil.—L'Associació de periodistes no podem dir-li on té llur hostatge. Segurament a l'Areny.

Rap.—Es passat. I els raps passats, tufegen.

V. M.—No s'hi veu punta.

Culom.—Home!... Per Déu!

X. Q. B.—*Tarragona*.—Agraïm la seva lletra i li desitgem igualment, prosperitats.

Lo que no sabem és de quin periòdic n'és director. Serà *Venus*?

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia.—Girona.

Redacció i Admor.: C. de Santa Eugènia, 18.

A los enfermos
de las vías respiratorias
usen **PECTORAL DES VOSGES**
a base de Pino, Eucaliptus y miel
PRECIO: 0'60 PESETAS
Marca registrada número 27.514

De venta Farmacias y Droguerías provincia de Gerona
Concedense depósitos a las Farmacias y Droguerías que lo soliciten
Dirigirse a Dr. ROCA. Farmacia CRUZ-ROJA. Gerona

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

F. Solà
Optic i JoierRambla de la Llibertat, 26
GIRONA

SASTRERIA

Aifred FerrerTrajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

L'altre em varen di:

—Mestre, em vull fer retratar;
hi ha un retratista per qui?I jo m'el vaig emportar
cap al Saló NOU STIL,
doncs a més de lo formal
van més ràpids que un carril:
Rambla d'Alvarez, 2, pral.Dalmáu Carles,
Pla i C.ª

Editors

Girona

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

VINS I OLIS

LLUIS SERRAESPECIALITAT EN VINS
:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

AMERICAN BARRESSOPONS :: DOLÇOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

Sastrería SMART

de J. Fernández

Ciudadans, 11

Gran novitat

WERTHEIMLes màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Confitería NEGRE

Refrescs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA